

Arrest

nr. 152 686 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER ,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 november 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.03.2009 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. De bestreden beslissing stelt :

‘..’

2. Het advies van de arts-adviseur Dr. LL dd. 03.11.2014 (stuk 1) stelt :

‘...’

3. Als men dit advies van de arts-adviseur leest, zou men de indruk krijgen dat verzoekster een aandoening voorwendt om deze aandoening te kunnen gebruiken in deze medische regularisatieprocedure.

Nochtans is het een feit dat verzoekster reeds jarenlang een erg zorgwekkend psychotisch toestandbeeld vertoont met beïnvloedings- en paranoïde wanen, slaaploosheid en nachtelijke angsten.

Deze ziekte toestand is gedurende het laatste jaar zodanig verslechterd, dat verzoekster een gevaar voor zichzelf en voor anderen begon uit te maken, en dit heeft geleid tot een aantal gedwongen opnamen in het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te leper.

Dienaangaande kan verzoekster volgende stukken voorleggen :

1. Het medisch attest van Dr. MV dd. 15.01.14 (stuk 2) ;

2. Het verzoekschrift van de Procureur des Konings te leper dd. 15.01.14, met vordering tot gedwongen opname (stuk 3) ;

3. Het vonnis van de Vrederechter leper II dd. 24.01.14, waarbij de gedwongen opname uitgesproken werd (stuk 4) ;

4. Het medisch verslag van DR. JV, psychiater verbonden aan het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te leper, dd. 04.02.14 (stuk 5) ;

5. De vordering van de Directeur van het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te leper, Mw. CR, tot verlenging van de gedwongen opname, dd. 04.02.14 (stuk 6) ;

6. Het vonnis van de Vrederechter leper II dd. 13.02.14, waarbij de verlenging van de gedwongen opname uitgesproken werd (stuk 7) ;

7. Het medisch verslag van DR. JV, psychiater verbonden aan het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te leper, dd. 02.05.14 (stuk 8) ;

8. Hospitalisatieattest (stuk 9).

Onlangs werd verzoekster opnieuw (gewongen) opgenomen in het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te leper.

4. De arts-adviseur laat in zijn advies uitschijnen dat verzoekster zich bewust ‘conform de diagnose blijft affirmeren’ teneinde een regularisatie tot verblijf te bekomen.

Dit houdt in dat verzoekster zowel de Procureur des Konings te leper als de Vrederechter

van het kanton Ieper II, psychiater JV en de Directeur van het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te Ieper, zou misleiden m.b.t. haar geestelijke gezondheidstoestand, en deze personen zover zou krijgen dat zij beslissen/adviseren tot een gedwongen opname in een psychiatrisch centrum, terwijl er hiertoe geen enkele noodzaak zou zijn.

Een medisch advies die dit insinueert, kan niet gevolgd worden, en een beslissing van de D.V.Z. die op een dergelijk advies gebaseerd is, kan onmogelijkerwijze voldoen aan de materiële motiveringsverplichting.

5. Ten slotte zij nog erop gewezen dat er geenszins nagegaan werd of er een adequate behandeling mogelijk ware in het land van herkomst van verzoekster - m.a.w. in Rwanda - . Nochtans dient dit, overeenkomstig art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet, wel degelijk nagegaan te worden. Ook in de ontvankelijkheidsfase dient de toegang tot medische verzorging en medicatie te worden nagegaan. De arts-adviseur is tekort geschoten in de uitvoering van zijn onderzoeksverplichting, en dit houdt andermaal een schending van art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet in.

Zoals hierboven aangetoond, is er een schending van art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsverplichting. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom artikel 9ter van de vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

2.4. Op 3 november 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies aan de verwerende partij. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.03.2009.

Uit de medische stukken dd. 22.10.2008, 28.01.2013, 25.09.2012 en 03.06.2013 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Betrokkene werd trouwens reeds geruime tijd met deze middelen behandeld zonder enige verbetering. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.5. Uit voormeld advies blijkt dat de arts-adviseur enkel de medische stukken d.d. 22.10.2008, 28.01.2013, 25.09.2012 en 03.06.2013 in ogenschouw neemt om tot zijn advies te komen. Evenwel verwijst de verzoekende partij terecht naar bijkomende medische stukken d.d. 15.01.2014, 04.02.2014 en 02.05.2014 alsook de vordering tot verlenging van opname in het psychiatrisch ziekenhuis te leper en de vonnissen van de vrederechter die deze verlenging toestaan die allen aan de verwerende partij werden overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit het administratief dossier, doch waarmee de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden. Uit voormelde stukken blijkt inderdaad dat er bij verzoekende partij sprake is van een psychische aandoening die tot opname noodzaakte en waarbij benadrukt wordt dat het gaat om een ernstige aandoening waarbij de behandelend psychiater koos voor een long acting geneesmiddel omwille van de ernst van het ziektebeeld. Het is duidelijk dat de arts-adviseur deze gegevens veronachtzaamd heeft zodat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij erop wijst dat haar ziekte-toestand in 2014 erop achteruit is gegaan hetgeen blijkt uit de gedwongen opnames. Door deze gegevens niet mee te betrekken in de beoordeling heeft de verwerende partij diverse feitelijke gegevens veronachtzaamd en schendt zij de materiële motiveringsplicht. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen volledig voorbijgaat aan voormelde vaststelling en slechts stelt dat de arts-adviseur “het medisch getuigschrift” dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd heeft zodat zijzelf erkent, minstens niet tegensprekt, dat diverse medische stukken die haar werden voorgelegd alvorens het treffen van de bestreden beslissing, niet mede in de beoordeling werden betrokken.

2.6. Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Dit volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te komen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER